

[Jane Oksen]

kan let løbe op i 26.000 kr., måske op til 30.000 kr. om måneden, så jeg tror ikke, løsningen er flere døgninstitutioner. Det må være noget med, at pengene først og fremmest skal bruges til at støtte familien, således at barnet kan blive i hjemmet.

Men har nogle gange det indtryk, at hensynet til behandlernes beskæftigelse og fyldte institutioner tæller mere.

Der gøres alt for lidt for at opfylde bilstandslovens intentioner om, at man skal arbejde på at få barnet hjem igen. Der gøres også alt for lidt for at fastholde kontakten mellem barn og forældre. I mange tilfælde mener man ligefrem, at barnet kan tage skade af at se forældrene. Selvfølgelig vil børn og forældre gerne se hinanden, og selvfølgelig har de også godt af det, og selvfølgelig skal børn også se deres forældre, selv om disse forældre ikke er helt perfekte efter lovens bogstav.

Især de enlige mødre er udset til at være syndebukke. De har jo heller ikke rigtig nogen at støtte sig til. Ofte tør de ikke gøre modstand af skræk for helt at miste børnene. Af kærlighed til børnene indgår de ofte aftaler med kommunerne, sådan at de frivilligt lader børnene komme hjemmefra.

De mange personlige problemer, enlige forældre har, skal de selvfølgelig hjælpes med. Jeg synes, at alverdens kloge psykologer og psykiatere skulle gøre noget mere for at holde sammen på familien i stedet for at mene, at barnet er miljøskadet, hvis det går sammen med forældrene.

Moderbindinger, fine psykiatriske diagnoser sættes der på både børn og forældre. Ja, selv forældrenes fortid kan være belastende. Hvis en mor f.eks. i tidernes morgen har haft en abort eller ophold på en psykiatrisk afdeling, er det belastende for hende, så er hun nok en dårlig mor.

Den slags ting synes jeg også man skal tænke på. Man skal se på den nuværende situation, hvad man kan gøre, og ikke grave i fortiden og finde et eller andet at hænge sin hat på, så barnet kan fjernes.

I grundloven står der, at den personlige frihed er ukrænkelig, og at enhver, der anholdes, inden 24 timer skal stilles for en dommer. Jeg vil kalde fjernelse af et barn for en slags anholdelse. Derfor burde det være en retsinstans, der traf disse afgørelser, frem for et socialudvalg,

som ofte slet ikke har talt med mor eller barn, men som blot følger en forvaltnings indstilling i blind tiltro til, at hvad forvaltningen siger og gør, nok er det rigtige.

Politikerne har også her et meget stort ansvar. Den bilstandslov vi har, hele afsnit VIII, bør selvfølgelig skrives om. Det er en tåbelig lov, der ikke fungerer.

Den sagsbehandling, vi har, er også alt for bureaukratisk og langsommelig: Først socialudvalg, så Den Sociale Ankestyrelse og til sidst landsretten. Det kan tage flere år, når så mange parter skal spørges, og hele dette apparat er umådelig dyrt.

Imens sidder en ulykkelig mor og et ulykkeligt barn og forstår ingenting. Hvis ikke forældre eller børn er psykisk skadet ved fjernelsen, er sandsynligheden for, at de bliver det, stor, når de har været hele den hjernevask igennem.

Vi ser det ofte, når sagerne ender i landsretterne, måske flere år efter. Afgørelserne træffes tit på grundlag af, at nu har barnet været fjernet så længe, at det sikkert vil være mere skadeligt end gavnligt at lade det komme hjem igen. Den forsinkelse, der sker dér, er hverken til gavn for forældre eller for børn.

Advokater kan selvfølgelig hjælpe her, men de modarbejdes ofte af behandlere.

Med hensyn til de sager, der går til retten, ser man, at f.eks. i 1987 var det kun 45 ud af 76 afgørelser, der blev stadfæstet. Det vil altså sige, at når man til landsretterne, er der trods alt en chance, en meget stor chance, over 50 pct.s chance for, at barnet kommer hjem. Det appellerer faktisk til, at forældre, der får fjernet børnene, går hele systemet igennem. Det kunne godt tyde på, at der måske har været noget galt, siden så mange afgørelser ændres i landsretterne.

I hele den tid, der går, bliver der foretaget umådelig mange testninger og lange og opslidende samtaler. Vil forældrene selv have en psykolog eller en psykiater, kan dette desværre ikke lade sig gøre. Psykiater eller psykolog må de skam ikke selv vælge, nej, forvaltningen ved langt bedre, hvem disse skal være. Som oftest munder deres erklæringer kun ud i, hvad der stod i de første papirer, og de munder tit og ofte også ud i en opretholdelse af fjernelsen.

Selvfølgelig er der børn, der skal fjernes fra hjemmet. Med dette indlæg vil jeg selvfølgelig ikke sige, at intet barn skal fjernes fra sit hjem.